NİSA 34.-35. ÂYETLER (4)

(...dünden devam)

Dövmek, sert bir metottur. Fakat bazen buna mecbur kalınabilir. Âyet, insan doğasına uygun yolları göstermiştir. Kadını eğitmek, yola getirmek için önce yumuşak metotlar kullanılır. Genellikle insanlar güzellikten, iyilikten, yumuşaklıktan hoşlanırlar. Ama iyilikten anlamayan, âdeta dayağı bir ihtiyaç gibi hisseden kadınlar da vardır. Öylelerini yola getirmenin çaresi, dayak olmaktadır. Sertlikten anlayana sert metodun kullanılması normaldir.

Nush ile yola gelmeyenî etmeli tekdîr,

Tekdîr ile uslanmayanın hakkı kötekdir!

Ancak karısını dövmek zorunda kalan kimse, İslâm'ın çizdiği sınır dışına çıkmamalı, nefsinin kızgınlığına kapılıp bütün gücüyle zavallının neresine isabet ederse etsin, hiç aldırmadan vurmamalı, öfkesine hâkim olup sadece tedib için hareket etmeli, nefsini tatmin için alabildiğine vurmaktan kaçınmalıdır.

Müfessir Hamdi Yazır şöyle diyor: "Zamanımızda Kur'ân'ın, işbu (dövünüz) emrini kötü tefsir ederek dillerine dolamak isteyen bazı Avrupalılar görüyoruz. Fakat ne garip tesadüftür ki biz âyetin tefsiriyle meşgul olduğumuz sırada bir Fransız mahkemesinin, kocası tarafından dövülmüş olan bir Fransız karısının açtığı da'vâya karşı 'Hırçınlık edip kocasını tehevvüre getiren (öfkelendiren) bir kadının yediği dayaktan dolayı boşanma davası açmasına hakkı olmadığına' hükmettiğini gazeteler ilân ediyordu."(Hak Dîni Kur'ân Dili: 2/1351)

Dayak, İslâm'ın teşvik ettiği bir metot değil, fakat çaresiz kalındığında son çare olarak başvurulacak bir usuldür. Başka ıslah metodu varken hemen dayağa başvurmak, asla doğru olamaz. Allah'ın kullarına acımak lâzımdır. Kadın insanın kölesi değil, hayat arkadaşı, en yakın dostudur. Onu bir oyuncak gibi kullanmak, canı sıkılınca nefsini tatmin, öfkesini gidermek için ikide birde ona dayak atmak, sonra da onu sevmeğe kalkmak İslâm'ın sevgi, şefkat anlayışına aykırıdır. Hz. Peygamber (sav) şöyle buyurmuştur: *"Daha ne zamana dek, biriniz karısını*

câriyeyi döver gibi dövecek, belki günün sonunda da onunla birleşip yatacaktır?”
(Müslim, Cennet, b. 13, h. 49; Bu□ârî, Nikâh, 93; İbn Mâce, Nikâh: 51; İbn Hanbel, Musned: 4/17; Dârimî, Nikâh; 34)

(devamı yarın..)